לוס פוכה יח. לקמן לה,כלאים פ"ד מ"א לעיל ג:, ג) ל"ל בוה מחיד בוה, ד) נדף נה.], ה) בס"ח: כגון שלשה ו) בס"ח: מילואן, ז) [עי מוס' סוכה יח: ד"ה אכסדרה וכו׳ דפיאות מותר חים וכו׳ כדאיתא בעירובין לעיל יא.],

הגהות הב"ח

(א) גם' לאו היינו טעמא אלא דכל ארבע: (ב) שם כל לורכן (ודאי) תו"מ ונ"ב ס"ל אין זה: (ג) רש"י ד"ה אותבן וכו' טפי מברייתא. נ"ב ר"ל מן הברייתא: ד"ה ויחיד כזה וכו' כל שהוא היקף גדול במחילה: (ה) ד"ה ואחד וד"ה וכל היכא הד"א: (ו) בא"ד מו החילונים בהיקף כל צרכו הס״ד:

מוסף רש"י סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימיז. כנוו לה פצימין. כגון סים לוו פבינוין. כגון חלר המוקפת אכסדרה וסיכך באוירה של חלר וסמך הסכך על שפת קירוי של אכסדרה ואין מחיצות פנימיות מועילות לסוכה, דיש בתקרת האכסדרה יותר מארבע אמות, אבל ללד הסוכה יש לאכסדרה פלימין, עמודין כמין חלונות וביניהם פחות פחות משלשה, כשרה. דאמרינן לכול (סוכה יח.). נ הכרם ב"ש קרחת אומרים כ"ד אמות. אם קרחתה כ"ד אמות מותר מרוע שם ואם פחות מכ"ד אמות אסור לזרוע שם, ימחי מחול (לעיל ג:). כרם שחרב אמצעיתו. שהרי אם הלכה הקרחה על פני תם הנכה הקרחה ענ פני כל רוחב הכרס, שלון שם גפנים ללח מב" צידי הקרחה בעינן י"ו רוחב הקרחה (שם). אם אין שם ט"ז אמה לא יביא זרע ט"ז אמה לא יביא זרע אפילו באמה האמלעית, דד' אמות שבלד הכרם מזה וד' אמות שבלד זה אצל הכרם הוו עבודת הכרס דתנן (כלאים פ"ו מ"א) כמה עצודת הכרס (מלא) ד' אמות כמלא בקר וכלים שהיו בולרים אותה בשוורים ובעגלות ובעת החרישה חורשים אותה יאורים, הלכך ככרם דמו, ואם נשארו ח' אמות בינתים לבד אותן ד' לכל לד, דכי שדית פלגה להכה ופלגה להכה איכה ד' אמות מקום חשוב לכל חד, לא בטלי לגבי ומותר לזורען, ובליר אמות שדי פלגא להכא ופלגה להכה ליכה ד' המות מקום חשוב ובטיל לגבי כרס, ולבית שמאי לא חשיב שדה בפחות מח' אמות הלכך כ"ד אמות בעינן, ד' לעבודת הכרם מכאן וכנגדן מכחו. פשו י"ו. שדי ח' להכא וח' להכא, איכא שדה ולא בטלי, אי נמי סבירא להו לבית שמאי עבודת מחול הכרם בין הכרם לגדר. דהיינו סביב כמו

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פלימין. שתי קורה דפנות יש לה כהלכתה לאורכה ועשויה כמבוי ובדופן שלישית ורביעית קבועין עמודים לקרני

פלימין

מפת

הזויות ויש להם טפח: לשירה. דתנן (סוכה ו:) שתים כהלכתן ושלישית אפילו

:טפח

ואילו

השוה את פלימיה. שבנה ב' מחילות בתוכה אצל מחיצות הראשונות ונמצאו פלימיה עומדין בין שתי המחילות מכאן ובין שתי מחילות מכאן ובתוך האכסדרה אינן נראין: פסולה. דאין לה אלא ב' מחיצות: לדידי כשירה. דפליגינן עלך בהא מילתא לקמן בפירקיןה דאפילו אין לה שום מחילה אמרינן פי תקרה יורד וסותם דסתם אכסדרה תחובין קורות למעלה מעמוד לעמוד שעליהן נותנים את התקרה והנך קורות יש להם פה דהיינו חודה שאינה עגולה אלא מרובעת: לדידך. נמי דאמרת פסולה אין כאן מחילה לאיסור דהכא היינו טעמא שסילה מכאן את הפנימין ואת מחיצות הראשונות ע"י מחיצות הללו והעמידה על אלו לבדן: חליו מקורה. מכוסה בגג חלק כעין תקרת עלייה: גפנים כאן. תחת הקירוי: מותר לורוע כאן. חוץ לקירוי מיד ואין לריך להרחיק דפי תקרה יורד וסותם והוי מחינה מבדלת ביניהם: השוה את קרויו. שקירה כל הבית אסור אא״כ הרחיק: סילוק מחילות. שהשלמה זו סילק פי תקרה ואין כאן מבדיל: ביד רב שמעיה. ליוהו להשיב לחביי תשובה זו: להקל ולהחמיר. פעמים שהמחילה מתרת לענין כלאים ופעמים שהיא אוסרת: עד עיקר המחילה. כלומר עד יסוד מחיצה סמוך ודבוק למחילה: היה משוך. כרם רחוק מן הגדר אחת עשרה אמה וכ"ש פחות: לא יביא זרע. בין כרס לגדר וטעמא מפרש לקמן: אוסבן ממסני'. דאלימא

מיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין 6 כשירה ואילו השוה פצימיה פסולה א"ל אביי לדידי כשירה לדידך סילוק מחיצות היא א"ל רבה בר רב חגן לאביי ולא מצינו מחיצה לאיסור והתניא בבית שחציו מקורה וחציו אינו מקורה גפנים כאן מותר לורוע כאן ואילו השוה את קרויו אסור א"ל התם סילוק מחיצות הוא שלח ליה רבא לאביי ביד רב שמעיה בר זעירא ולא מצינו מחיצה לאיסור והתניא יש במחיצות הכרם להקל ולהחמיר כיצד י כרם הגמוע עד עיקר מחיצה זורע מעיקר מחיצה ואילך שאילו אין שם מחיצה

מרחיק ד"א וזורע וזה הוא מחיצות הכרם

גדולה אף לכלאים מיתורא דקתני במתני' מפני שהיא כפתחה של

םיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. אין נראה כמו שפירש

דסוכה (דף יח:) מהדר ליה אביי לרבא בהא מודינא לך משום דהוי כמבוי מפולש ולא אמרינן פי תקרה יורד וסותם אלא יש לפרש

בקונטרס שיש שתי דפנות לאורכה כמבוי מפולש דבפ"ק

גדולה משמע ליה לכל מילי הויא כפתחה: שנים בזה ושנים בוה. ולא דמי לתשעה בקטנה ויחיד בגדולה דהכא איכא טעמא כדאמר דנפיק להכא ולהכא:

דהוי כמין גאס ואין להאריך: חצין מקורה גפנים כאן מותר

תקרה אע"ג דלענין שבת לא אמרינן

פי תקרה לשמואל אלא כשיש ד'

מחיצות לגירסת רבינו חננאל ור"ת

[מ"מ] יש לחלק בין כלחים לשבת

כדמשמע בפ"ק (דף יא.) והא דקא

אמרינן לעיל דקטנה הוי כפתחה של

לזרוע כאן. משום פי

להקל ולהחמיר כיצד היה משוך מן הכותל י"א אמה לא יביא זרע לשם שאילמלי אין מחיצה מרחיק ד"א וזורע וזוהי מחיצות הכרם להחמיר א"ל וליטעמיך אותבן ממתניתין ס דתנן קרחת הכרם ב"ש אומרים כ"ד אמות וב"ה אומרים מ"ז אמה מחול הכרם ב"ש אומרים מ"ז אמה וב"ה אומרים י"ב אמה ואיזו היא קרחת הכרם י כרם שחרב אמצעיתו אם אין שם מ"ז אמה לא יביא זרע לשם היו שם מ"ז אמה נותן לו כדי עבודתו וזורע את המותר אי זו היא מחול הכרם ^הבין הכרם לגדר שאם אין שם י"ב אמה לא יביא זרע לשם היו שם י"ב אמה נותן לו כדי עבודתו ווורע את המותר אלא התם לאו היינו מעמא 🐠 דכל ד"א לגבי כרם עבודת הכרם לגבי גדר כיון דלא מזדרען אפקורי מפקר להו דביני ביני אי איכא ד' חשיבן ואי לא לא חשיבן אמר רב יהודה יג' קרפיפות זה בצד זה ושנים החיצונים מגופפים והאמצעי אינו מגופף ויחיד בזה ויחיד בזה מ נעשה כשיירא ונותנין להן 🕫 כל צורכן וראי אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינן מְגופפין ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] אין נותנין להם אלא בית שש איבעיא להו אחד בזה ואחד בזה ושנים באמצעי מהו אי להכא נפקי תלתא הוו ואי להכא נפקי תלתא הוו או דילמא חד להכא נפיק וחד להכא נפיק ואם תימצי לומר חד להכא נפיק וחד להכא נפיק שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי מהו הכא ודאי אי להכא נפיק תלתא הוו ואי להכא נפיק תלתא הוו או דילמא אימר להכא נפיק ואימר להכא נפיק והלכתא בעיין לקולא אמר רב חסדא

לאקשויי טפי (ג) מברייתא: קרחת הכרם. לקמן מפרשא: עשרים וארבע אמות. לריך שיהא בה להתירה להרחיק ארבע אמות ולזרוע ואם פחות אסור לזרוע בה אפילו טפח: מחול. סביב כעין מחולות: אין שם שש עשרה אמה כו'. לפי שיש כרם מכאן ומכאן ולריך להרחיק וליחן ארבע אמוח לכרם לכל לד לעבודתו כמלא בקר וכליו שהיו חורשין בשוורין ואם נשארו ח' אמות באמלע שאם באת לחלקו לכאן ולכאן יש ד' אמות לכל חלק חשיבי ולא בטילי ולא אתי כרם דהאי גיסא ומבטל פלגא וכרם מהאי גיסא ומבטל פלגא: כדי עבודשו. ארבע אמות לכל גד: י"ב אמום. לקמן מפרש טעמא: לאו היינו טעמא. דתיהוי מחילה משויא ליה להאי מחול כי כרם: הכי גרסינן ארבע אמום דלהדי כרם עבודם הכרם. וכיון דלריך לו הוי כרם עלמו: כיון דלא מודרען. משום דמקלקל ליה לכותל אבנים שהמחרישה מעלה עפר תיחוח והכותל נופל כשאין חחתיו קרקע חזקה והכי תנן בבבא בתרא (דף יט.) מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקר להו. לגבי גדר ולא מלטרפי להדי האי דפייש לאחשובי דלא ליבטיל לגבי כרם: ג' קרפיפות זה בלד זה. כגוןם שהיו מהלכין בדרך והקיפו ג' קרפיפות לדירה במחיצה של שתי כגון של הנים או של ערב כגון חבלים שלא החירו בו ליחיד אלא בית סאמים כדמפרש בפ"ק (דף טו:) דשיירא מותרת להקיף כל לרכן בקנים ובחבלים לדירה אבל יחיד יותר מבית סאתים לא אא"כ עשה שתי וערב מחילה קיימת: ושנים החילונים מגופפין וכו'. שהחילונים רחבים מן האמלעי והוא פרוץ לשניהם במלואו וגיפופיהן עודפין עליו: ויחיד בוה ויחיד בוה [ויחיד בוה] נעשו שיירא

ונוסנין להן כל צורכן. דאמרינן דיורי גדולים בקטן ונמנאו שלשתן באמצעי ואמצעי מלרפן ומותר אמצעי זה כל שהוא די גדול היקף במחילה של שתי או של ערב וכגון שעירבו: אמצעי מגופף וחיצונים אין מגופפין. שהוא רחב דול היקף במחילה של שתי או של ערב וכגון שעירבו: מהן והן פתוחין לו במלואו ולדידיה לא הוי מילואוי: אין נוסנין להם אלא. בית סאתים לכל קרפף שהרי אין שלשה דיורין באחד דדיורי אמצעי בחיצונים וזיל להכי תרי הוא דאיכא ובאמצעי ליכא אלא חד ואם אחד מהן יותר מבית סאתים הוא אסור ואם אמצעי יותר מבית סאתים כולן אסורין שהרי הן פרוצין לרשות האסורה: שנים הוו כיחיד עד דהוי שיירא דהיינו שלשה: איבעיא להו. אמלעי מגופף ולא חילונים ושני אנשים

באמצעי ויחיד בזה ויחיד בזה מאי: אי להכא נפקי כו'. והגך דאמצעי הואיל ושניהם שולטין לכאן ולכאן שדי תרוייהו להכא ותרוייהו להכא ולישתרו שני קרפיפות החילונים היקף בכל לרכן: או דילמא. כולי האי לא מקילינן דנישדינהו להכא ולהכא. וה"ג לא אמרינן דנירמינהו תרוייהו לחד ולמישרי מיהא חד מן החיצונים בכל צורכו דמסחמא הכי ניחא ליה טפי דליהוי חד להכא וחד להכא דלא ניהוי אלא תרי בכל חד דרווח להו לחשמישתייהו מלמהוי תלחא בחד ובאינך לא ניהוי אלא חד : 🙉 וא' בא**מלעי**. והוא שליט על החיצונים : וכל היכא דנפיק חלחא הוו. ושדיא להכא ולהכא או שדיא מיהא לחד מינייהו ונישתרי חד מן החיצונים 🕫 בכל צרכי היקף: או דילמא אימר להכא או להכא. ולא ידעינן להי מנייהו הלכך אפילו חד נמי לא יהבינן ליה כל צרכו: והלכחה בעיין לקולה. שאלוחינו אלו להקל: נילול

ב"ע א"ח סי׳ שם סעיף ג: רב ניסים גאון

עין משפם

גר מצוה

עשין מג טוש"ע א"ח סי

מרל סעיף ח:

מו ג מיי שם הלכה וים

ויגן טו וטון טוש"ע י"ל

כלאים הלכה יח:

יבן יג ופ"ג שם הלכה

ים סב שים סיי

טור ש"ע שם סעיף

שבת הלכה יד טור

רלו סעיף מב: יז ה מיי' שם הלכה יב

יד ב מיי׳

אמר רב יהודה קרפיפות זה בצד זה כול', נעשו כשיירה ונותנין להן צורכז. לפירושיה בסוף פרק א׳ דהא מסכתא, יחיד נותנין . לו בית סאתים שנים . שלשה נעשו שיירא נותנין להז כל צורכז.

רבינו חננאל סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין כשירה,

שיש יוו פבים. ואילו השוה פסולה. א״ל כשירה היא. לדידד סלוקי סלקינהו למחיצה. והתנן .. גוולה שנפרצה לקטנה גדולה מותרת וקטנה אסורה. ועיל-שנפרצה גדולה השוו גיפופיה גדולה נמי אסורה. ודחינן התם נמי והתניא יש במחיצות להקל ולהחמיר. להקל עיקר מחיצה ןזורע מעיקר מחיצה ואילך] (וימלך) שאילו אין שם מחיצה מרחיק ד׳ אמות וזורע, וזו היא מחיצת הכרם להקל. להחמיר כיצד, היה משוך מן הכותל י"א אמה לא יב[י]א זרע מחיצה מרחיק ד' אמות וזורע וזו מחיצת הכרם ליה אדמותבת מברייתא הכרם לגדר, אם אין שם י"ב אמה [לא] יביא זרע לשם. היו יביא זרע לשם. היו שם י״ב אמה נותנין לו כדי עבודתו, וזורע את המותר. הנה יש מחיצה אלא סברא לאיסור. הוא כל ארבע אמות וכו׳. אמר רב יהודה קרפיפות כו׳. עד ני קו פיפות כו עד ויחיד בכל קרפיף נעשו שיירא, וכאילו באחד שייו א, יבר ... כולן שרויין, ונותנין להן רל צרכז. אבל אם , שרויין, צרכן. אבי מגופף מגופף האמצעית החיצונות אינז מגופפות. ווריבונות אינן כגופפות, ויחיד בכל קרפיף אין נותנין להם אלא בית שש בלבד. סאתים לכל אחד וכיחידים הן חשובין. איבעיא להו ב' בזה

י. ויחיד באמצע מהו, מי אמרינן אי הכין נפיק הא הוו להו ג' ונעשו כשיירא, ואי מהכא נפיק הוו להו נמי ג' ואינון שיירא. או דילמא אימא מהכא אימא מהכא לא אמרינז. שנים באמצע ואחד בזה וכו'. והילכתא דבעייז לקולא.

קרפף קרפף

קלפף קרפף

מחלום (שם). שאם אין שם י"ב אמה לא יביא זרע לשם. דד' אמום דלהדי כרס עצודת הכרס, וד' אמות דלהדי כותל כיון דלא מחדרעי משום דוושא דכותל אפקורי מפקר להו, אמלעיות אי איכא ד׳ אמות חשיב, ואי לא בטיל לגבי כרס, והכא לא בעינן י״ו אמה, שאין האיקור אלא מלד אחד (שם). היו שם י"ב אמה. לבית הלל, נותן ד' אמות לעבודת הכרס חורע השאר (שם).